

АНДРІЙ
КОВАЛЬЧУК

МОВЧАННЯ МЕТАТРОНА

Андрій Ковальчук
Мовчання Метатрона

Заюшений Микош лежав на могильній плиті, та вдавався до меланхолійних роздумів стосовно ролі соціального статусу у житті окремої особистості. Ну не зовсім роздумів, а так, на рівні відчуття болю, жалю та стиду, в голову пекельним хробаком вгризалось і настирливо нагадувало про себе одне питання: «Ну якого фіга я не послухався дядечка та тітоньку Крак? Казали ж бо – не висувайся, є закони сім'ї і вони непорушні». Так ні, біс смикнув його поперти на Джерка. Хоча Джерк і не подобався багатьом у сім'ї: своєю дуркуватістю, лихим поглядом та манерами гопника, проте він був головним у другому колі. А Микош? Микош не належав навіть до третього кола, він був майже ніким – так прийшлим зайдою. І тому, коли він висунув претензії на зміну своєї ролі у суспільстві, це ж суспільство йому пояснило, що роль Микоша залишається (раз) незмінно мікроскопічною, залишається (два) на задвірках історії, і залишається (три)... загалом не довго їй залишилось залишатись. Спочатку йому це пояснював Джерк зі своїми друзками, хоча Микош був й вищий та дужчий за кожного з них, але ж все ж таки їх було п'ятеро – били довго і влучно, причому по голові, як не намагався Микош її сховати. А потім, коли очі застигла червона пелена, а сам він скоцюбившись лежав долу, підключились інші. Як зміг за цією пеленою розгледіти Микош – у строгій відповідності до законів сім'ї. Починали шмаркачі з третього кола, а закінчувало подружжя Крак. Що трохи потішило Микоша, то те, що дядечко та тітонька Крак приклалися до нього лише по разку, зовсім ніжно, так для проформи, виключно з ритуальною метою. Ще більше втішило Микоша те, що в цьому акті групового навчання не брала участі Елькара – вона, якщо правильно зміг розгледіти Микош краєчком правого закривавленого ока, печально, з тривогою спостерігала з боку за цією драматично-дидактичною подією. Тоді, це його втішило.

А зараз його вже ні хріна не тішило! Микош відчував, що поступово коліє. Здається, душа почала тихенько віддалятись від тіла. Він вже міг поглянути на себе збоку, точніше згори, з висоти, так би мовити, пташиного польоту. «Якийсь чорний гумор» – подумав

Микош. У світлі місяця старезні кам'яні хрести кидали довгі тіні на такі ж кам'яні плити могил. На одній з цих плит і лежав Микош. Мабуть, він зміг заповзти сюди після того як всі члени сім'ї покинули його, але до того, як покинули його останні власні сили. Плита була чималенька. Тому все розпластане тіло Микоша цілком вписалось в її рамки. Воно, тіло, нагадало Микошу пентаграму. Ну майже пентаграму – для пентаграми зайвим був обскубаний хвіст, що бісектрисою проходив між двох розчепіrenих лап. Здається, цією тілесною майжепентаграмою Микош викликав потойбічні сили. І вони з'явилися – раптово, коли місяць сховався за хмарами, голосно скрегонуло залізо, і яскраве світло вилетіло зі старого склепу, що знаходився за декілька могил від місця дислокації тілесної сутності Микоша. Йому, точніше його душі, стало так лячно, що вона стрімголов пірнула назад до тіла. Микош зіщулювався і прислухався до зловісного голосу:

– Зачини двері! Щільніше – знову скрегонуло залізо. – Тримай ліхтаря, я зачиню замка. – щось клацнуло – Так, добре. Ну що, пішли?

Микош почув кроки – хтось чи щось і не одне наближалось. Знову цей голос:

– Сподіваюсь, нас ніхто не бачив?

– Ха, а якщо й бачили, то що з того – більш високий голос. – Я ж з ними домовився, так що – і голос мелодійно та весело вивів – «Все буде добрееее, для кожного з нааас»...

– Гм, не блазнюй – пробурчав другий, більш низький голос.

Голос був зовсім поруч, а потім Микоша накрило світло, таке яскраве, що навіть заплющені очі не допомогли. Той другий присвиснув:

– О, а це що за фігня?

Микош заляк, а думки його почали хаотично кидатись в голові. «Та ну його...» – врешті виділилась серед них одна і стала головною ідеєю цього моменту. Хтось швидко вимкнув світло і Микош розчинився у безпечній та рятівній темряві...

* * *

Секретарка, чи б то пак, Офіс-менеджер, запопадливо відкрила перед Олександром Павловичем двері. Він подумки зітхнув й пірнув у пашеку одвірка. Зітхав Олександр Павлович кожного разу, коли заходив у цей кабінет. Здається, чого б це? У свій-то вік, доктор економічних наук, генеральний директор, ТОП серед ТОПів і т. д. і т. п., а все одно, тільки переступав поріг кабінету Францишева – і все. Одразу з підсвідомості виринало шобло облізливих чорних котів і, мовчки, розчепіреними пазурами, починали зсередини дерти-панахати грудну клітину. Ну а сьогодні, оскільки новини були невтішними, кількість котів подвоїлась.

– Д-добрий день, Леоніде Рустамовичу! – Олександр Павлович намагався говорити впевнено, тримати спину прямо, йти твердо, поки долав кілометри коштовного килимового покриття, що простиралось від дверей до масивного столу олігарха. Францишев по-хазяйськи розвалився у кріслі. Здавалось, що то не його маленьке тільце потонуло у цьому кріслі, а, навпаки, крісло не могло вирватись з тенет цього величного тіла. Олександр Павлович зупинився за півтора метри до столу і змусив себе підняти очі. Францишев поглядом Каа зирив на перенісся Олександра Павловича. Пауза затягнулась. Нарешті, Олександр Павлович не витримав:

– Теє...вони відмовились – бандерлог... себто Олександр Павлович знову опустил очі долу, плечі чекали вибуху, але він все одно став неочікуваним, удав трансформувався в тигра:

– Бл@дь, піда... – тирада про якості Олександра Павловича, його команди, його рідних, «тієї довбаной фірми», її співробітників та членів їх сімей, тривала хвилин п'ять. Потім, також несподівано, вона стихла. Шерхан, себто Францишев, стояв вже у центрі кабінету, а величезне шкіряне крісло жалісливо докручувало останні оберти за годинниковою стрілкою – заряд в ньому вже закінчувався. Олігарх

скося глипнув на Олександра Павловича, мовчки підійшов до стіни й почав щось зосереджено розглядати. Олександр Павлович намагався не дивитись у той бік, він добре знав, що там так зацікавило Францишева. Три місяці тому олігарх прикріпив кнопками до стіни вирізку журналу «Форбс». Впродовж цих трьох місяців, кожного разу, коли Олександр Павлович був у цьому кабінеті, Францишев знаходив нагоду залізти до шухляди столу, дістати звідти знаряддя для дартсу, та використати його за призначенням. Імпровізованою мішенню слугувала саме ця вирізка. Потім, кожного разу, Францишев, виколупуючи стріли з листка, патетично заявляв:

– Подумати тільки Олександр Павлович Задов визнаний найкращим менеджером. Але чомусь, при цьому, компанія ККМ, яку очолює «найкращий» менеджер, пасе задніх. Як же ж так може бути? – і удавано запитально дивився на Олександра Павловича. Насправді, ККМ груп не «пасла задніх», за рейтингом Форбс займала тверде друге місце серед усіх компаній країни, але для Францишева то не було реальним аргументом. У нього все повинно бути «най», найкраща компанія, найкращий менеджер, найкраща спортивна команда, а він сам і найкращий, і найбагатший, і найідеальніший. А тут якийсь «Замок К.», якісь вискочки з якоїсь поліської кацапетівки взяли перше місце і у номінації «Найбільший прогрес», й у номінації «Найкраща компанія». Впродовж цих трьох місяців «Замок К.» був головною темою усіх нарад ККМ та її дочірніх компаній. В одній з них, «ККМ комп'ютер систем», був звільнений весь топ-менеджмент, за «те, що ці підараси проґавили конкурента та просрали все, що можна просрати» – річ у тім, що «Замок К.» займався комп'ютерними технологіями. Була поставлена головна стратегічна мета – «Замок К.» повинен бути в ККМ. Задіяні всі ресурси. Але... «Замок К.» продаватись бажання не мав. І в останній раз на перемовини поїхав сам Олександр Павлович.

Францишев, нарешті, відірвався від мішені-рейтинга:

– Ну що, кращий менеджере, і тебе вони послали.

- Так, «це їх бізнес, їх життя, й вони їм не торгують», непробивні.
- Задов, побачивши, що Францишев трохи заспокоївся пожвавішав
- Жоден мій аргумент не сприйняли, придурки...
- Тобто вони класти на тебе хтіли..., а значить, й на мене – Леонід Рустамович підібгав губи – Ну добре, що пропонує мій найкращий менеджер?
- Ну що ж, треба переходити до плану В.
- Ні, не тільки В, але й С.
- Одразу?
- Так, будемо бити з двох напрямків – Францишев підійшов до столу, натиснув кнопку селектора – Лена, начальника СБ та піарника до мене...

* * *

- Скільки з мене?
 - Додічі грівна...
 - Перепрошую.
 - Е-е-е... – кав'яр, худий та бородатий, розчепірів спочатку всі пальці на обох руках, а потім правою викинув ще раз вказівний та середній.
 - А, дванадцять? – здогадався Костя. Розплатився. – Дякую... – а потім вихопив з пам'яті – Грація.
 - Нема за що – відповів італієць.
- Костя сів за невеличкого столика, що стояв у кутку біля покритого дощовими краплями вікна, підняв за чудернацьку ручку філіжанку, відсorbнув маленький ковточок. Те що треба! Йому подобалось ця призаправочна кав'ярня під Житомиром. І завжди, коли вирушав з Києва у західному напрямку, Костя заїжджав до неї вдихнути своєрідний полісько-італійський аромат. Сьогоднішній ранок не був виключенням, поготів що він остаточно і не прокинувся. Зранку його нагло і безцеремонно розбудив початковий мотив п'ятої Бетховена,

що стояв в якості дзвінка на його мобільнику. Не розплющуючи очей Костя намацав на тумбочці трубку, потягнув її до вуха:

– Слухаю.

– Вставай лінивцю – слухавка прогукнула голосом Ткачука. – На нас чекають великі справи.

– І Вам доброго ранку, Вікторе Вікторовичу – Костя відірвав трубку від вуха, підніс її до носа, роздер праве око, щоб подивитися котра година, і томно застогнав – ні фіга собі рань Господня! Повернув слухавку на початкову позицію, щоб почути від шефа:

– І не треба тут скиглити, менше б волочився по клубах та псував столичних дівчат... – а ось це він даремно, нікого Костя не псував, принаймні сьогодні у ліжку він був один. Про всяк випадок Костя помацав ліжко зліва від себе, ну точно ж один, а Ткачук продовжував бубоніти – то б і висипався, і раніше вставав. Хто рано встає, як говорять, тому і бонуси в конверті. – він реготнув. – А ось твій начальник не спить, і привалило нам щастя у вигляді замовлення. Такщо слухай сюди... – і він почав роздавати інструкції.

Замовленням у рідному для Кості виданні «Правдиві вечорниці» називали замовний матеріал. Але не крилату джинсу, якою зазвичай годувались невдахи-журналісти. Замовлення – річ значно тонша. Справжнє журналістське розслідування, де викривались правдиві корупційні історії, махінації, злочини. Щоправда, вони стосувались конкретної особи, конкурента замовника. При цьому сам замовник був нічим не краще від своєї жертви. Але це вже деталі, а в деталях, як любив казати Ткачук, криється чи то Бог, чи то диявол, в залежності від ситуації та розміру гонорару. В сухому залишку від замовлення вигравали всі: замовник топив конкурента, при цьому він був «не при ділах», Ткачук та журналіст мали собі на червону ікру, а «Правдиві вечорниці» вкотре засвідчували своє реноме «флагману вільної журналістики, єдиним та незмінним справжнім борцем з корупцією». Щоправда дехто подекуди, що «Вечорниці» не настільки правдиві, наскільки жовтаві, але ж то злі язики заздрісників, хто ж на них увагу звертати буде.

Почувши від шефа куди треба їхати, Костя знову застогнав – це ж навіть не у дідька на куличках, а у значно темнішому місці.

– Не ний. Знаю що далеко. Але в замін стражданню нам буде щастя. Треба виконати це замовлення, а там... ну розписувати не буду. Сам побачиш. Ну і ще, як завжди, будеш працювати під прикриттям.

– Та я вже зрозумів... – Костя махнув рукою невидимому шефу. – Стривайте, так а яка там адреса?

– Ця фірма розташувалася в замку. Щось мені підказує, що знайдеш їх і без точної адреси – регіт Ткачука перебили гудки...

Десять хвилин на вранішній моціон. Ще десять – намотити в дорогу бутерброди. П'ять хвилин на збори – стандартний похідний набір светр, джинси, куртка, кросівки. Запасний одяг кинути у наплічник, там де лежало журналістське приладдя. О, ледь не забув. Зняв куртку, натягнув під пахву кобуру з пістолетом. Простенький Форт, з яким він ніколи не розлучався після того випадку з розслідуванням міліцейських наркобаронів на Миколаївщині. Знову натяг куртку. Спустився вниз до машини. І в дорогу...

Ось така вона тяжка – журналістська праця. Костя у два ковтки допив каву, виходячи з кав'ярні, кивнув італійцю на прощання. Їхати йому ще далеченько...

Нарешті Костя побачив вказівник і, далі, одразу за міліційним КП, сам з'їзд на Алику. Він достатньо втомився займатись слаломом й на основній трасі, оминаючи численні ямки та канавки. Але тут на його водійський досвід чекав новий виклик – одразу за поворотом битий, у прямому сенсі цього слова, шлях. Подекуди, з моря місива гравію, трави, пожовклого листя, калюж, виринали невеличкі острівці темно-сірого асфальту. Костя змушений був знизити швидкість близько до нуля, і машина пошкандибала вздовж «дороги», яку позначали два ряди старезних тополь. «Капець ходовій» – подумав він прислухаючись до брязкоту, що видавала машина.

За декілька кілометрів (тобто десь хвилин за десять) ситуація дещо покращилась – авто виїхало на стару вузьеньку бруківку.

Складалася вона не з округлого каміння різних розмірів, а з плоских отесаних кам'яних шестикутних плиточок. Зроблена, мабуть ще за часів князів, ця дорога значно переважала сучасний «асфальт». Костя трохи підвищив швидкість.

Машину вже не ковбасило, а лише потроху трясло. Бурштинове листя ще подекуди залишалось на деревах. Іноді воно зривалось та падало на лобове скло машини разом з краплями рідкого дощу. Цей авто-шляхово-осінній ритм заколисував, закривав очі. Костя потягнувся до програвача, щоб ввімкнути якусь бадьюру музику.

Раптом якась тінь майнула зверху:

– Ббба-бах, трісь, шшшш, ляп!!!! – Щось, значно більше за листя, шубовснуло-вдарилось-прошурхотіло по склу та бемкнуло об капот. Від несподіванки Костя здригнувся-випростався, нога сама сповзла з педалі газу. Чорна ворона розпласталася на машині – голова та одне крило припечатались до лобового скла, інше крило лежало на капоті, розчепірені лапки нагадували «козу» рокера. Від цієї пташиної пози зю віяло вселенською скорботою. Птах дивився на Костю хитрим й печальним оком і, ніби, казав: «Бачиш, хлопче, як ото воно буває у житті». Від цього ока по склу у різні боки розходились тоненькі тріщинки. Костя вилаявся, натиснув на гальма, машина, що котилась самоходом, різко зупинилась. Птах зі скла сповз на капот. Костя рвонув двері, але вийти не встиг. Ворона вирішила ще раз здивувати Костю та раптово змінила свій життєвий ритм, прудко підвелась, кілька разів скакнула по капоту у напрямку правої фари, повернулася, немов би знизала плечима, заперечно похитала головою, каркнула, змахнула крилами, злетіла, описала коло над машиною, ще два рази ображено каркнула, та сіла на найближче дерево. «Оце так «Ласкаво просимо!»» – Костя поглянув на тріщини та дві пір'їни – цей воронячий автограф на згадку. Вийшов, роздивився скло з іншого боку: «Доведеться міняти». Блимкнув на ворону – та знову тужливо каркнула. «Що з неї візьмеш?» – ні грошей, ні, навіть, сиру у неї не було. Зітхнув, сів знову за кермо, ввімкнув запалення. Ворона сприйняла шум двигуна

як сигнал. Злетіла з дерева, намалювала коло і повільно, манівцями, полетіла у бік Алик. Костя на машині теж повільно поплівся за нею до села.

Ворона щезла з виду тоді, коли дорога круто повернула вбік та вниз – машина вїхала на околицю села. За місточком з'явилась перша будівля – старовинна квадратна цегляна коротка чи то башта, чи то флігель, чи щось інше, мабуть, також побудоване за часів магнатів. Під аrochenним вікном двері, на них табличка «Магазин». «Треба спитати дороги» – подумав Костя, але навколо не було ні душі, а на дверях магазину висів важкий замок. Костя, не зупинив машину, резонно вирішивши, що бруківка повинна довести до самого замку. За чудернацькою баштою, вздовж бруківки пролягали вже прибрані городи, які без зупину мілкою січкою засівав дощ. В глибині городів за деревами – невеличкі мовчазні хати. Знову нікого. Лише тоді, коли бруківка повернула праворуч йому зустрілись перші мешканці. На лавочці біля тину, не зважаючи на дощ, сиділо двоє чоловіг. Зодягнені по сучасній сільській моді, тобто зверху куртки із «свинячої шкіри», в спортивних костюмах з гордими трьома смугами на штанях, резинових чоботях, кепках. У кожного в руці пляшка дешевого пива. Вони запитально дивились на машину Кості, що наближалась до них. Здається, її поява перервала їх філософський диспут. Костя зупинив авто біля лавки, опустив праве скло:

– Добрий день!

– Добро'ня!

– Чи не підкажете, як проїхати мені до замку?

– Тооо їдь по бруківці, коли побачиш костел перед ним повернеш праворуч – відповів неспішно той, що, здається, був старше. Очі з-під насуплених брів підозріло втупились у Костине обличчя – А навіщо тобі замок, хлопче?

– Ну ... теє...– Костя трохи розгубився – Мені до фірми...

– Ааа, ну дивись мені...– розтягуючи слова сказав старший.

– Д-д-дякую...

Костя знизав плечима, зачинив віконце, повільно рушив з місця. У дзеркалі заднього виду побачив, як старший сіпнув молодшого за рукав, обоє підхопились, і, на ходу допиваючи пиво, зникли за найближчою хвірткою. Перед цим молодший в останнє пильно подивився вслід машині, що бруківкою котилася до замку.

Дорога круто повернула ліворуч і у Кості аж перехопило подих. З-за голих дерев виринав-випростовувався величезний, епічний костел – такого і у великому місті не зустрінеш. Мовчазний, з темними вітражами-віконцями. У декількох місцях штукатурка облізла, але це не заважало йому цілком бути темно-темно-сірим. З чорних ніш на нього, крізь дощові струмені, несхвально та підозріло зиркали статуї святих. Картину довершувала незліченна кількість ворон, що з тривожним галасом хаотично кружляли навколо похмурого замку та сірих дерев. Мабуть, серед цього вороння була і його нова знайома. Задивившись на костел, Костя мало не проскочив поворот на замок. Пригальмував й звернув на вузьеньку доріжку. Замку ще не було видно – тільки величезний цегляний мур та вмонтовані в нього масивні чорні ворота. Ворота були зачинені, лише з правого боку хитались від вітру невеличкі дверцята, немов би запрошували зайти у середину. Костя зупинив машину біля воріт, вийшов, підхопив з заднього сидіння наплічник, ляснув дверцятами, увімкнув сигналізацію та підійшов до воріт. Ліворуч від них, до муру була прилаштований великий червоний рекламний борд: «ООО ЗАМОК К.» – те що й він шукав. А ось праворуч, біля дверцят, Костя здивовано побачив стандартну, державного зразку, дощечку: «Обласна психіатрична лікарня».

* * *

Сказати, що це дещо спантеличило Костю, можна було лише з чималенькою натяжкою – він нерішуче простояв біля воріт декілька хвилин. Нарешті, вирішивши, що стовбичити просто отак виглядає

непристойно, Костя набрав побільше вологого холодного повітря у груди та зазирнув через хвірточку і...не побачив нічого, окрім великого арочного цегляного проходу, що вів до якогось майданчику з клумбами. «Треба йти» – Костя невпевнено пройшов-прокрався до виходу з арки. Перед ним розкрився майдан, який з чотирьох боків оточував замок. Справа, зліва та по центру двоповерховий, позаду в чотири поверхи, з чудернацькою башткою посередині. Замок та майданчик напівсіро закривала завіса дощу. Костя почув ритмічний шурхіт зліва, повернув погляд і побачив далі, біля паркану у бічній алеї, високу постать. Зверху постать прикривало гілля дерев. Сама постать була спрямована до Кості зігнутою спиною, спина була зодягнена у темно-сіру фуфайку, на фуфайці була нашита біла ганчірка, на якій, чорним маркером криво був нанесений напис «Дублянка № 2». Сама спина ритмічно поверталась праворуч, а потім ліворуч, під час цих поворотів видавалось те шаркання, що привернуло увагу Кості. Пригляdivшись, Костя побачив, що цей шум вишурхувала велика мітла, яка під час поворотів спини визирала то справа, то зліва. Костя обійшов постать з правого боку і вже з бічного ракурсу побачив, що вона являла собою великого незграбного молодика. Той не помічав Костю – був суцільно поглинутий у процес підмітання. Точніше не підмітання – мітла навіть не перевертала промокле бурштинове листя, а тільки ганяла невеличкі цунамі по великій калюжі. Кості ця сцена здалась настільки кумедною, що він вирішив потролити «дублянкового» молодика. Він ґречно та голосно кашлянув:

– Пробачте, вельмишановний незнайомцю, чи не підкажете, як мені пройти до офісу фірми «Замок К.»?

Молодик від несподіванки здригнувся, але потім повернувся до Кості, і скося дивлячись на нього пробубнів монотонно, але приємним голосом:

– Пане-добродію, підхід до офісу зазначеної Вами фірми, залежить від географічного вектору Вашого пересування. Ми ж бо всі знаємо, що Земля, наша матінка, досить округлої форми,

відповідно ми маємо вже два можливих напрямки руху до офісу, вже згадуваної Вами та моєю скромною особою, фірми. Але, якщо ми згадаємо, що насправді простір має багато вимірів, та враховуючи, що гравітаційні сили викривлюють його континуум, у відповідності, до теорії Ейнштейна, цих напрямків буде набагато більше. – він смикнув мітлою та вступив погляд долу. – Крім того, на напрямок вашого подальшого руху може впливати і соціально-психологічний вектор, а саме, мета з, якою ви будете спрямовувати себе до офісу вже тричі згадуваною нами фірми... – Костя зрозумів, що його тролінг було перебито в суху. Звичайно, відповідь приклеїлась до кінчика Костиного язика, і він намагався хоч щось вставити у словесний потік молодика у фуфайці, але ці намагання були безсилі – І, оскільки, високоповажний пане, Ви мене назвали «вельмишановним незнайомцем», то Ви можете також зрозуміти, що і з мого боку, Ви видаєтесь не менш шанованим, однак все ж таки незнайомцем, бо як Ви не знаєте мене, так і я Вас не знаю. Але це можливо виправити, познайомившись один з одним. – молодик знову підняв погляд, та скосу зиркнув на Костю – Тому, дозвольте відрекомендуватись...

– Стасику, – гучний тенор, почувся з-за спини Кості – скільки тобі разів казати, не підходити до відвідувачів замку.

Костя обернувся і побачив за собою огрядного чоловіка, значно старшого за віком від Стасика. Чоловік був зодягнений у білий лікарський халат та таку ж лікарську шапочку, з-під якої вибивались у перемішку чорне та сиве волосся. Він дивився то на Костю (тоді погляд набував приязної веселості), то на Стасика (погляд перевтілювався у поблажливу суворість). За декілька хвиль Стасик насупившись відповів:

– А що я, я нічого, він сам...

– Ну досить Стасику. – лагідно перебив його лікар, – Трудову терапію на сьогодні завершено, йди до палати.

Стасик знизав плечима, кинув мітлу до калюжі, і мовчки та ображено почвалав до правого крила замку.

Лікар повернувся до Кості:

– Мені не здалось – він говорив з Вами довго та розлого?

– Та так, багато чого мені накидав, – посміхнувся Костя – досить незвичайний хлопець.

– Так-так-так – зацікавлено промурмотів лікар – зазвичай-то він мало говорить, але зараз...здається починається vagabondage^[1] (коментарі у кінці тексту)... – замислився, потім очунявся, повернув приязний погляд Кості – пробачте, не відрекомендувався. Федір Петрович, головний лікар цієї «обителі хмурої». А Вас, як, батенько, величати?

– Костянтин... – лікар не дав Костикові закінчити:

– Пробачте, пане Костянтине, але у нас досить обмежене спілкування з хворими лікарні. Як кажуть, ad usum internu^[2] – очі веселі, але гострі.

– Та я теє... в принципі і не шукав спілкування. Мені до фірми...

– Ааа, то Вам до Олександра Олександровича. Гм... Перепрошую, що питаю, але, чи домовлялись Ви з ним попередньо, тому що наш заклад, як Ви розумієте, закритий, а тому є певні вимоги до відвідування.

– Ні, – відповів Костя – я попередньо не домовлявся, але пробачте, яке відношення має фірма до Вашого закладу?

– Звичайно ніякого, за виключенням того, що вона знаходиться на території лікарні...

– Я прийшов не до лікарні, а до фірми «Замок К» – Костю завжди бісили «вахтерські» правила будь-яких закладів, – окрім того, я журналіст, виконую завдання редакції, а за законом ніхто не має права перешкоджати журналістській діяльності.

– Звичайно, dura lex, sed lex^[3] – процитував Федір Петрович, – але чи не здається Вам, що у нас склалась патова ситуація. З одного боку, Ви можете заходити до будь якої комерційної організації безперешкодно, з іншого, не маєте права бути на території лікарні без дозволу головного лікаря. А оскільки фірма знаходиться на території лікарні, то Ви одночасно можете і не можете тут бути? – в

очах у лікаря блиснули бісики, а Кості здалось, що тролінг – то є головна розвага цієї лікарні. Ну якщо так, то він не проти включитись у цю гру:

– Ну тоді, шановний Федоре Петровичу, мені здається, що ми можемо вирішити дану патову ситуацію. З одного боку, як Ви зазначили, я можу тут бути, і саме як існуючий суб'єкт, та ще й журналіст, я можу відвідати комерційну фірму «Замок К.». З іншого боку, як сутність неіснуючого суб'єкту, який в той же час представлений вашому погляду, я виступаю галюцинацією, а це вже той випадок, який стосується Вашої спеціалізації, тому відповідно, в якості галюцинації я теж можу бути присутнім на території Вашого режимного закладу – Костя не розумів, чого його так понесло, можливо на нього вплинув попередній диспут зі Стасиком.

Федір Петрович вдоволено хмикнув, здається, йому сподобався хід Костика:

– Ну що ж, пане Костянтинне, Ваша ідея має місце на існування, але... за двох але – Федір Петрович примружився чеширським котом – По-перше, у другій іпостасі, а саме у якості істинної галюцинації, Ви являєтесь моїм об'єктом, а не суб'єктом, і я, як психіатр, повинен відповідним чином на Вашу появу реагувати, тобто застосовувати усі заходи, аж до радикальних, для того, щоб Ви зникли. Тоді мій статус лікаря загрожує існуванню Вашого неіснування. Чи не так?

Тепер вже Костя вдоволено гмикнув, не сподівався такий професійний тролер як він, зіткнутися з сильними супротивниками у глушині волинського Полісся.

– Приймається, Федоре Петровичу. Але що ж стосовно моєї першої іпостасі, я так розумію, що друге «але» стосується саме неї? – головлікар коротко реготнув:

– Ви маєте рацію. Не відомо, чи захоче приймати у себе Вашу першу іпостась Олександр Олександрович. А раптом його нема, і тоді мені залишиться зайнятись Вашою галюцинаційною сутністю – Федір Петрович ще раз реготнув – Ну то добре, я зараз зателефоную, а Ви тут зачекайте трохи...

Лікар махнув правою рукою над головою. Цей жест Кості став зрозумілим тоді, коли за його спиною раптово виріс дебелий санітар, теж у білому. Федір Петрович у цей час відійшов від Кості подалі з бічної алеї до центру майданчика, де були лише клумби, дістав з нагрудної кишені халату айфон, набрав номер, приклав слухавку до вуха і почав про щось говорити.

Споглядаючи за масивною шиєю санітара, що тримала не менш масивну голову з масивними щелепами, Костя намагався напружити слух, щоб почути про що говорить лікар, але голос того перебивав дощ. Федір Петрович, не дивлячись на те, що дощ промочив до останньої ворсинки на останніх нитках його халат та шапочку, стояв посеред майданчика та про щось, жестикулюючи вільною лівою рукою, вів діалог зі слухавкою мобільника. Причому, здається, телефонував він двічі. Нарешті він закінчив говорити, підійшов до живої скульптурної композиції «Санітар та журналіст». Кивнув Кості:

– Вам повезло, Олександр Олександрович зазвичай не спілкується із журналістами, але на цей раз зробив виняток. Та перед тим як потрапити до нього, Вам потрібно пройти – він підкреслив це слово «пройти» – їх начальника безпеки Аркадія. – трохи помовчав – Часи, знаєте, такі зараз неспокійні. – ще хвилю помовчав, потім – Хоча, можливо, Вам все ж таки краще було б бути моєю галюцинацією. – коротко реготнув, повернувся до санітара – Паша, проведи...

* * *

Костя хотів було подякувати головному, але побачив лише його спину – лікар прямував до правого крила замку, до тих дверей, за якими раніше зник Стасик. Санітар кивнув Кості, запрошуючи йти за ним, дійшов до кінця алеї, звернув ліворуч, підійшовши до бічних дверей лівого крила замку, відкрив їх (вони жалісливо скрипнули). Зайшов у середину, вже звідти, притримуючи двері, глипнув на

Костю. Костя поправив наплічник на своєму плечі та швидко дотрусив до дверей, зайшов у приміщення. Санітар Паша мовчки показав вниз, на двері оббиті жерстю у цокольному приміщенні, до яких вели круті сходи, розвернувся і вийшов на двір. Костя спустився донизу. Кісточками пальців постукав по металу, потягнув двері на себе, зазирнув досередини. У напівтемряві кімнати він побачив, що за міцним дубовим столом сидів такий же міцний лисий чоловік – у вельветовому чорному піджаку, з коричневими замшевими заплатками на ліктях. Комір сірої сорочки оперізувала вузька чорна краватка-удавка. Маленькі гострі очиці грізно- несхвально- підозріливо вперлись у перенісся Кості. Костя прочистив горло:

– Ви Аркадій – той мовчки коротко кивнув у відповідь, ще коротше підборіддям вказав Кості на його місце, тобто на міцно збиту брунатного кольору табуретку, що стояла перед столом.

Костя знизав плечима, хмикнув, підійшов до столу, теж мовчки ногою відсунув табуретку трохи подалі, поклав наплічник поруч та сів, ухопившись руками за коліна, і запитально поглянув на Аркадія. Аркадій продовжував суворо вивчати перенісся Кості. Пауза затягнулась на декілька хвилин. Протягом цього часу Костя навіть на намагався заговорити з Аркадієм. Удавав з себе байдужого ув'язненого, то потягувався, то позіхав, то оглядав нудьгуючим поглядом сіре приміщення – дві шафи, набиті важкими, здається юридичними, фоліантами за спиною у сбшника, застарілий важкий монітор та дешевенька настільна лампа (така з трубчастою дужкою та скошеною циліндровою голівкою) на столі сбшника, велика чорна марудна муха, що літала колами над лисиною сбшника. Декілька разів Костя все ж таки не витримував та зиркав на самого Аркадія, який немигаючим поглядом скважив ту точку де починався Костиків ніс, і Кості від того погляду ставало відзмієво прохолодно та лячно.

Раптово сбшник різко та голосно ляснув рукою по столу. Сама собою засвітилась настільна лампа, циліндрична голівка яскравою бульбою уперіщицалась Кості прямо у вічі. Світло боляче різонуло в очі, а вухо ще болючіше розрізав запороговий вереск:

– Навіщо Францишев тебе прислав?

– Як-к-кий Фр-ранцишев? – пробелькотів Костя, і в кінці питання він зрозумів, якого Францишева мав Аркадій на увазі.

– Мовчати! Питання – то моя парафія. Відповідати коротко. Тільки «так» чи «ні». Зрозуміло? – грізним але писклявим криком заскрипів сбшник.

– Т-так...

– Францишев тебе підіслав?

– Ні.

– Його посіпаки?

– Ні.

– А хто?

– Ні – Костя вже оговтався, і вирішив познущатись з сбшника його же зброєю.

– Що ні?

– Так?!

– Що так? Не зрозумів.

– Ну не знаю Ви...ти ж сам сказав відповідати «так» чи «ні». Ось я й відповідаю, що тебе не влаштовує?

– Мовчати!! Відповідай по суті. Мета приїзду?

– Інтерв'ю.

– Яке інтерв'ю?

– У Олександра Олександровича.

– Мета інтерв'ю?

– Публікація.

– Яка публікація?

– В «Бізнес-рев'ю».

– То ти справді журналіст?!

Аркадій раптово перехилився через стіл і схопив його ліву руку і поцурпелив на себе. Костя мало не впав. Вільною правою рукою схопившись за краєчок табуретки підтягнув її ближче до столу, вмонтивав зручніше свою дупу. Після цього зробив спробу вивільнити

ліву руку, але сбшник міцно притиснув її до столу, і спроба не увінчалась успіхом.

– Тихо! – пискляво гаркнув Аркадій. Він перевернув Костину долоню догори, притискуючи лівою рукою її до столу, два пальці правої (здається вказівний та середній) приклав до Костиного зап'ястку:

– Відповідай коротко на питання – перше, що прийде у голову – Костя вже було заніс свою вільну праву для того, щоб тріснути Аркадія, але після цих слів вирішив зачекати. Йому стало цікаво, що ж таке робить цей лисий дурень і що буде далі. Крім того, сбшник тримав його руку сильно, але не боляче. – Францишев?

– Олігарх.

– Шпигун?

– Штірліц.

Лисий хмикнув і продовжив:

– Гроші?

– Премія.

– Зрада?

– Кохання.

– Вбивство?

– Зрада.

– Сіон?

– ?... Матриця.

– Заповіт?

– Шевченко.

– Зброя? – Аркадій вивільнив його руку.

– Калашников – відповів Костя розтираючи зап'ястя.

– Ні, я питаю, зброя є?

– Так – Костя вказав правою рукою на ліву пахву, де під курткою була приладнана кобура з пістолетом. Аркадій мовчки простягнув свою праву руку. Костя запитально поглянув на нього.

– Зброю сюди – тихо мовив сбшник. Костя заперечливо похитав головою. Аркадій знизав плечима:

– До Олександра Олександровича тільки без зброї або зустрічі не буде – на німе запитання Кості відповів – зброя побуде поки у мене.

Костя зітхнув, але розстебнувши куртку дістав з кобури Форт. Перевірив запобіжник, тримаючи за ствол, вклав руків'ям пістолет у долоню Аркадія. Той декілька секунд вивчав зброю, потім невдоволено хмикнув. Відсунув у столі верхню шухляду, поклавши Форт до неї, захряснув її. Подивився на наплічник, що валявся на підлозі:

- Що у ньому?
- Фотоапарат, диктофон, деякі речі.
- Фотоапарат, диктофон для інтерв'ю?
- Так.
- Покажи.

Костя підняв наплічник, розстебнув його, дістав техніку, поклав на стіл. Аркадій взяв до рук фотоапарат, ретельно оглянув його, поклав на стіл, повторив процедуру з диктофоном:

– Можеш забирати, але наплічник залишиться тут. – продовжив – Стань і підніми руки.

Костя знизав плечима, але зробив те, що від нього вимагали. Аркадій підвівся з-за столу, обійшов його, підійшов до Кості ззаду, швидко обмацав його, дістав з правої кишені куртки мобільник і ключі від машини, поклав їх на стіл:

– Це теж тут залишиться – Кості залишилось лиш повторно знизати плечима. Аркадій підійшов до дверей – Пішли – прочинив двері, чекаючи, поки Костя вийде першим. Костя повісив фотоапарат на шию, поклав диктофон до правої кишені, прочимчикував повз сбшника і почав підніматись сходами. Аркадій мовчки слідував за журналістом, майже торкаючись його спини. На першому поверсі його рука лягла на Костине плече:

– Стій. Далі підеш сам. Сюди – рука витягнулась з-за правої щоки Кості і вказівним пальцем вказала на сходи, що вели вгору. – На другий поверх, двері в приймальню, там чекають.

* * *

Костя кивнув і пішов нагору. Сбшник продовжував стояти на місті, допоки Костя не піднявся на другий поверх та не потягнув на себе праву половинку, оббитих чорною шкірою, дверей (на лівій було прибито табличку «Замок К. Приймальня»). Костя зайшов, причинив за собою двері і почув, як гримнули залізні двері унизу, у кабінеті Аркадія. Розвернувшись, спочатку побачив дві пальми у діжках біля входу. Потім звичайні офісні білі меблі. Потім – за столом, точніше на столі смугляву, невеличкого зросту, білявку. Вона сиділа невимушено, заклавши руки за спину, та з цікавістю та еронахабністю зиркала на Костю. Все при ній, як потрібно для справжньої офісної штучки – симпатична мордочка, з великими як блюдця блакитними очима; персенята на два- два з половиною, що випирали вгору з-під білої напівпрозорої блузочки; гарнюненькі, непропорційно довгі, у чорних мереживних панчохах, навхрест одна на одну, ніжки, які з гори ледь прикривало чорне міні; такі ж чорні, напівчеревишки на високих підборах. Кості навіть трохи перебило подих – так ця кішечка контрастувала з попередніми персонажами замку – Стасиком, лікарем, санітаром Пашею, а особливо з Аркадієм. Трохи оговтавшись, карбюраторно прочистивши горло, ввімкнувши своє чарівливість, Костя «невимушено» звернувся удавано до неба, реально до білявки:

– Боже, дякую тобі за те, що пошуки усього мого життя увінчались успіхом! Нарешті я знайшов ту, з якою проведу всі, залишені на мій короткий вік, роки мого життя. – Костя наблизився до білявки майже впритул, схилився над нею, та патетичним шепотом продовжив – Але спочатку, королево, дозвольте спраглому припасти до Ваших грудей, та відчути тепло... – Костя ще ближче наблизився до дівчини, але договорити не встиг, вона коротко горлицею засміялась, витягла праву руку за спину, клацнула по носі зачарованого Кості, та відповіла томним сопрано:

– Не зараз... іншим разом... можливо у іншому житті – але оченята в той же час казали про «зараз... цим разом... у цьому житті» – Олександр Олександрович, чекає на Вас – її рука томною кволістю описала коло та вказала на двері справа за її спиною. Костя повільно перевів погляд з обличчя білявки до її руки, щоправда попередньо він затримався на цілу вічність на тканині блузки, що прикривала, гарні, вільні від білизни, груди. А вже від руки, Костя сконцентрувався на дверях, дерев'яних, темно-коричневих, на яких висіла скромна табличка «Директор». Зібравши останні крихти сили волі, Костя відірвався від білявки, та ледь доплентався до дверей. Чомусь йому закортіло постукатись – він постукався, повернув голову, ще раз поглянув на дівчину, яка в свою чергу з нудьгуючою цікавістю спостерігала за ним з-за плеча (вигляд на неї ззаду був не менш інтригуючим), підморгнув їй, та, прочинивши двері зайшов:

– Олександр Олександровичу, можна до Вас?

Кабінет директора входив у жорсткий контраст з приймальною – напівтемний, в коричнево-зелених тонах. Праворуч біля вікна великий бежевий глобус. Меблі масивні, але їх небагато – велика книжкова шафа ліворуч, з великим фоліантами за склом, в кінці кімнати величезний стіл. Перед столом, обіпершись об нього, схрестивши руки на грудях, стояв і сам Олександр Олександрович. Весь такий посередній – середнього віку, середнього зросту, з середньою, напівусміхненою-напівсерйозною мімікою. Єдине, що виділялось у нього – то велика, масивна голова, з зачесаним назад рудим волоссям, серед якого подекуди виринали острівці зализин. Дивлячись прямо у його середньо-прикриті очі Костя відрекомендувався:

– Костянтин Польовий, журналіст видання «Бізнес-рев'ю» – директор у відповідь кивнув головою, хвилю помовчав, потім, не поспішаючи, з паузами, немов би куштуючи кожне своє слово низьким голосом відповів:

– Ну... як... Ви вже здогадались... директор «Замку К». – помовчав, ворухачи губами, прожовуючи перед подачею наступні слова –

Пане Костянтинне..., здається,...ми з Вами... не домовлялись... про... зустріч?

Костя кивнув головою:

– Так, Олександр Олександровичу, не домовлялись. Але ж...я сподіваюсь,...Ви зможете приділити мені...деякий час – Костя упіймав себе на тому, що почав мимоволі говорити так само як і директор, підбираючи слова.

– Ч-чому... я... це повинен робити?

– Ну..., по-перше....як я казав... Федору Петровичу,... а він Вам, я так думаю... передав, існує...право журналіста доступу...

– Так... – раптово перебив його Олександр Олександрович – до доступу. Але...то не значить..., що я обов'язково повинен з Вами... спілкуватись... Навіщо мені... це робити?

– Річ у тім – паузно вимовив Костя – що...наше видання пише цикл...про успішні компанії у нашій країні. Зараз,... у такі складні часи... позитивні історії про успіх дуже важливі. А це цілком позитивні репортажі,... інтерв'ю. Вважайте, що це безкоштовна реклама... для Вас. Чом би нам з Вами і не поспілкуватись... заважаючи на те, скільки я добирався до Ваших... Алик – у відповідь на це міміка Олександра Олександровича раптово перестала буди посередньою – він, примружившись хитрим кротом, посміхнувся:

– Ну добре, пане Костянтинне... не думаю, що Ваші аргументи на мене якимось чином подіяли – паузи в його словах майже зникли, він почав говорити швидко. – Але Ви приїхали сюди без попередньої домовленості, сподіваючись на фарт,... на випадок. Ну тоді, і моя відповідь на Ваше **прохання** нехай теж буде залежати від...випадку. Ну що скажеш, Карле – звернувся він у простір біля себе – давати мені інтерв'ю пану журналісту чи ні?

Позаду Олександра Олександровича почулось дивне клекотіння. Костя здивовано побачив, що з-за спини пана директора вистромився дивний продовгуватий предмет. Пригляdivшись, Костя зрозумів, що це пташиний дзьоб. Дзьоб ще більше висунувся. Він просувався повільно далі, поки не з'явилась чорна пташина голова, а

потім чорний тулуб, а потім й чорний хвіст. Здається, це була його недавня, а зважаючи на те, скільки вже подій за цей короткий час відбулось, вже стара, знайома. Те ж саме прим'яте обскубане місце біля дзьоба, той же нахабно-настирливий погляд. Ворона чи, точніше, якщо зважити на ім'я, яке назвав директор, ворон тричі каркнув, точно так, як тоді, коли втік від Костиної машини на дерево. Підстрибнув, змахнув крилами, злетів догори, потім німецьким штурмовиком, лігши на ліве крило, спікірував на Костю. Облетівши того з лівого боку, сів на праве Костине плече. Ще раз тричі каркнув. Олександр Олександрович звів брови догори, крекнув:

– Отакої, Карле! То він тобі подобається?.. Розумієте, пане Костянтіне – вже до журналіста – Я вперше бачу таку його реакцію. Зазвичай він не балує чужих, хоч чужих у нас не так вже й багато. Бачили б Ви як він подзьобав Задова – директор коротко реготнув, мабуть, уявивши цю сцену.

Костя відчував себе не досить впевнено, коли цей чималенький птах уместився на його плечі. Він навіть через міцну тканину куртки відчував воронячі пазурі. Карл нервово смикав головою у різні боки. Костя, боячись отримати дзьобом у око, не повертав голови і спостерігав за птахом, скосивши очі. Він не наважувався погладити ворона, а тому тримав свою праву руку у кишені на диктофоні, ліва ж опиралась на фотоапарат. Олександр Олександрович знову звернувся до ворона:

– Значить, Карле, ти мене примушуєш давати йому інтерв'ю?

Птах ще раз коротко каркнув, і, як здалося Кості з його бокового погляду, стверджувально хитнув своєю блискучою головою.

– Ну добре – відповів Олександр Олександрович і голосно ляснув у долоні.

Карл стрепенувся, розправив крила, та нарешті злетів з Костиного плеча до директора. Костя полегшено зітхнув.

– Пане Костянтіне – директор гладив правою рукою Карла, який сидів на його зігнутій у лікті лівій руці. – Давайте до справи, часу у мене обмаль. – він махнув підборіддям у бік глобусу.

Костя тільки зараз побачив, що за глобусом у затишному закутку розмістилися два величезних шкіряних крісла і невеличкий журнальний скляний столик між ними. Костя у декілька кроків подолав відстань до глобусу та розмістився у найближчому кріслі. Директор сів навпроти, Карл одразу зліз з його руки на столик і почав гонорово походжати по ньому. Костя дістав з кишені диктофон:

– Ви не проти якщо я буду записувати? – отримавши мовчазну згоду від Олександра Олександровича, ввімкнув його, але не наважився ставити його на столик, бо Карл занадто зацікавлено поглянув на цю нову цяцьку – диктофон так і залишився у Костиних руках.

– Каву, чай? – спитав директор.

– Каву, якщо можна.

– Наталка! – не встаючи з крісла викрикнув Олександр Олександрович. За хвилю прочинилися двері, з-за них визирнула гарненьке личко білявки.

– Так, Олександре Олександровичу?

– Каву нашому гостю, мені чаю. Зеленого. – двері зачинились. За кілька секунд Костя почув як ввімкнулась кофе-машина. Директор трохи помовчав, сидючи з опущеними повіками, потім посовався на кріслі, вмошуючись зручніше, розплющив очі, глипнув на Костю:

– Ну так про що Ви хотіли дізнатись? – Костя одразу ввімкнув режим «Професійний журналіст»:

– Добре. По-перше, наших читачів зацікавить що це за звір такий «Замок К.»? Звідки взявся? І чому саме «Замок К.»?

– Назва? – спитав Олександр Олександрович, і, після того як Костя стверджувально кивнув, відповів – Ну це проста і одразу не проста історія. Проста, бо офіс я владнав у цьому замку... Радзивіллів, а складна, тому що у самій назві закладена певна ідея, місія...

– Пробачте, – перебив Костя – А чому Ви обрали саме це місце? Це ж навіть не обласний центр. Село...

– Ну, бачите..., так склалось історично. Колись мав змогу відвідати Алику, сподобались ці місця..., з одного боку містичні..., з іншого утихомиренні... Якраз те, що потрібно для творчості.

– Але ж тут знаходиться психіатрична лікарня?

– Ну то й що? – Олександр Олександрович знизав плечима – насправді це додаткове джерело для нашого розвитку. Ви знаєте, що деякі хворі працюють в компанії?.. – Костя гмикнув, директор продовжив – До речі, це головного лікаря, з яким Ви мали честь вже спілкуватись, ідея – трудотерапія та таке інше.... Дехто належить до найкращих наших працівників... З дев'яти наших успішних проектів, шість – то їх заслуга. Тихі генії... Якщо буде цікаво, зможете поговорити з Федором Петровичем, у нього з приводу геніальності та божевілля ціла теорія є... Ну а від такого сусідства всі у вигазі – компанія має прибуток від додаткових проектів, а за останній рік ми подвоїли наш результат, працівники мають гарну заробітну платню, та й клініці ми допомагаємо... фінансово і не тільки...

В цей час до кабінету з тацею зайшла Наталка. Вона зігнала зі столика Карла, який з самого початку інтерв'ю перестав ходити по столу, і зацікавленим стовпчиком слухав бесіду, переводячи погляд з Кості на директора. Карл ображено каркнув, перелетів на вершечок глобусу і знову завмер, дивлячи кудись поперед себе, але боковим зором все ж таки спостерігаючи за тим, що відбувається у закутку. Наталка мовчки та швидко розставила паруючі філіжанку з кавою та горнятко з чаєм, ложечки, цукерницю та блюдечко з сухофруктами та горішками. Вийшла з кабінету, тихо прикривши двері. Костя відсorbнув кави зі своєї філіжанки і продовжив:

– Наскільки я читав, Ви займаєтесь комп'ютерними технологіями?...

– Технологіями, програмним забезпеченням, мультимедійкою, та багато чим іншим. Я вже казав, що на сьогоднішній момент у нас запущено дев'ять проектів, які генерують нам прибуток. Причому, у вісім з них ми не вкладали жодної копійки, це зовнішні інвестиції. Два проекти, були визнані – він назвав відому рейтингову компанію

та університет – проривами у комп'ютерних технологіях. Я не хизуюся. Це голі факти, які вказують, що компанія виконує місію.

– Місію?

– Так. – він кивнув – Якщо коротко узагальнити, наша місія полягає у створенні нових віртуальних світів. Динаміка попиту на такі послуги зростає експотенційно. Відповідно й наші активи ростуть таким же чином

– І це все роблять псих... пробачте пацієнти цієї лікарні?

– ...Ну вони далеко не всі наші співробітники – усміхнувся директор – їх не так багато навіть у цьому офісі...

– У цьому офісі? Тобто у Вас деінде є ще офіси?

– Ну не офіси, а так представництва. У Києві, ще по Україні декілька, у Варшаві, Лондоні...

– Лондоні?!

– А що тут такого? Ми ж міжнародна компанія. Щоправда у представництвах працюють лише продавці. А безпосередньо творці, програмери, дизайнери у цьому офісі і, більша частина, дистанційно по всьому світу.

– Дистанційно?

– Так, більшість комп'ютерних геніїв – одинаки, вони не воліють бути затисненими в рамки стінами офісів. А для того щоб творити офіс непотрібен – здавалось Олександр Олександрович говорив зрозумілі для всіх речі – О, до речі забув, у нас ще є офіс молодих геніїв у Острозі.

– У Острозі? В Академії?!

– Так. Це, так би мовити, наш головний інкубатор – директор мрійливо, передчуттєвим до сметани котом, примружив очі.

– Гм – у Кості промайнула думка, яку він вирішив уточнити. – Чи правильно я розумію, що головний потенціал вашої фірми складають – одинаки-диваки, які не вилазять з-з комп'ютерів, студенти-початківці та психи?...

– Якщо хочете, можете й так сказати – Олександр Олександрович продовжував усміхатись тільки очима – але, не зловживайте словом

«психи». Бо, по-перше, його тут не дуже люблять. І взагалі, не відомо де справді мешкають психи – у стінах цього замку чи поза ними. А, по-друге, як кажуть від суми та від тюрми...

Двері в кабінет прочинились, заглянула Наталка. Побачила порожній посуд. Зайшла, поставила чашки на тацю:

– Ще щось будете? – Костя та Олександр Олександрович відмовились, Наталка вийшла, прочинила за собою двері.

– Так, на чому ми зупинились? – запитав директор.

– Від суми – нагадав Костя.

– Так від суми..., але про це краще спитаєте у Федора Петровича, він Вам, думаю багато цікавого розповість...

Після нетривалої паузи Костя спитав:

– Ну, а як створювалась компанія? Адже для цього потрібен стартовий капітал. А під нову компанію, тим більш з новими, ризиковими технологіями, банки навряд чи кредити дають.

– Гм... Дивні у Вас якісь запитання, пане Костянтіне. Ви ж не сподіваєтесь вивідати у мене комерційну таємницю. – Олександр Олександрович усміхнувся. – Але, насправді, ніякої страшної таємниці нема. Я мав певні накопичення, так як до створення «Замку» займався бізнесом, ну і друзі допомогли. Але, насправді, для створення такого роду бізнесу не потрібні великі капіталовкладення.

– А... Ваш минулий бізнес теж був пов'язаний з інформаційними технологіями?

– Та ні – усміхнувся директор – Здебільшого торгівля, схема «купив-продав». Не можна було сказати, що кожна з моїх фірм була успішна. Але більшість так. Нажаль, і ті в свій час вимушений був закрити.

– Чому?

– А чому у нас компанії закриваються? – він гірко усміхнувся, а потім продовжив – та для старту «Замку К» мені вистачило.

– А чому Ви вирішили перейти на новітні технології?

– Ну... з'явилась одна людина, що запропонувала цікаву ідею, я зібрав перевірену команду, і погнали. Потім ще один проект, ще... За перший рік ми тричі відбили вкладені кошти....

– Ого! – Костя розуміючи кивнув головою. – Ну а, виходячи про Ваш попередній досвід із проблемами в бізнесі... я знаю, що зараз часто податкова наїжджає на ІТ-компанії без «криші»... У Вас як з цим?

– З податковою, чи «кришею»? – директор лукаво подивився на Костю.

– Ну... – потягнув Костя – не знаю.

– Розумієте – Олександр Олександрович склав руки на грудях – «Замок К» так раптово набрав обертів і наразі став настільки відомою компанією, і не тільки у нашій країні, щоб будь-який наїзд може створити набагато більше проблем для того, хто наїжджає. Так що «криша» – це наша популярність і успішність....

– Зрозуміло... А ось Остріг... – зайшов Костя з іншого боку. – До речі, цікавий виш. Подобається мені. Був у них, коли писав для «Науковця» репортаж, симпатизую їм...

– Ви писали для «Науковця»? – зацікавився Олександр Олександрович.

– Так, але дуже давно, на початку кар'єри...

– Чому ж так?

– Ну довго розповідати. Але якщо коротко – до хліба потрібні мастильні матеріали та ікра... Так ось, щодо Академії – як ви вийшли на студентів?

– Ну річ у тім, що у «Замку» з ними спільний проект – ціла наукова програма.

– Якийсь грант?

– Ну можна й так сказати, ми і є грант. До речі ми там і викладаємо.

– Ми?

– Ну я ... і Федір Петрович.

– Федір Петрович? Але ж він лікар. Там же нема лікарського факультету.

– Ну то й що, хіба лікарі можуть вчити лише майбутніх лікарів?

– Ну...зрозуміло.

– До речі туди іноді заглядає і місцевий священик.

– А він... – Костя запитально подивився на директора, а потім кивнув – ну точно, згадав, у Острозі же й церква є. Спільна для всіх конфесій. Там ще ікона цікава...

– Так, там декілька цікавих ікон. Я так розумію Ви не про Ісуса та матір божу у вишиванках, а про...

– Ісуса зі святим Стефаном [\[4\]](#).

– Так містична історія у цієї ікони.

– Бачу, Вам подобається містика.

– Ну звичайно, містика пов'язує реальний та віртуальні світи, а я вже казав, що...

– Завдання Вашої фірми створювати віртуальні світи – закінчив за директора Костя. – А така місія Вас не лякає?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Примечания

1

(фр) дромоманія – імпульсивний потяг до зміни місць

[Повернутися](#)

2

(лат) для внутрішнього вжитку

[Повернутися](#)

3

(лат) закон суворий, але це закон

[Повернутися](#)

4

Мова йде про ікону 18 сторіччя «Христос-Пантократор і святий Стефан», що знаходиться в експозиційному розділі студентсько-викладацького храму преподобного Федора Острозького. Ікона була власністю представників стародавнього князівського роду Сангушко. У 1918 році помістя Сангушків було захоплене «совета́ми». Князя Романа Сангушко було вбито, а ікону з образом Ісуса Христа червоноармійці використовували у якості мішені. Понівечену ікону було врятовано однією жінкою з м. Славута. Протягом довгого часу вона зберігалась на горищі її будинку. Тільки у часи незалежної України ікону викупив та відреставрував місцевий краєзнавець Микола Бендюк. Під час реставрації було виявлено два цікавих, містичних факти. По-перше, те, що образ Ісуса Христа було

намальована поверх більш раннього образу Святого Стефана. Причому два даних образу накладаються таким чином – Святий Стефан немов би затуляє своєму вчителю рота. По-друге, жодна, з випущених «советами» 50 куль не потрапила в обличчя Христа та руку Стефана. Дана подвійна ікона являє собою символом страждань України за Радянських часів – Стефан своєю десницею не дає змоги говорити Сину Божому про жахіття тих часів.

[Повернутися](#)